

се губѣха платната
всѣка вечеръ
и мачтитѣ изчезваха далеко,
но ние бѣхме ослѣпѣли вече.
За менъ това е минало—неважно,
но ний дѣлѣхме сламения одъръ
и тебе чувствамъ нужда да разкажа
какъвѣрвамъ азъ и колко днесъ съмъ бодъръ.
Това е новото, което ме възспира
да не пробия

своя
слѣпоочникъ.
То злобата въ сърцето
трансформира
въ една борба,
която
днесъ

клокочи.
И то ще ни повърне Филипинитѣ
и едритѣ звезди
надъ Фамагуста,
и радостъта
помръкнала въ сърцето
и мъртвата ни обичъ къмъ машинитѣ,
и синята безбрѣжностъ на морето,
където вѣтъра на тропика се чувства.

Сега е нощъ.
Машината ритмично
припѣва
и навѣва топла вѣра.
Да знаешъ ти живота какъ обичамъ!
И колко мразя
празнитѣ
химери...